

DVODNEVNI PLANINSKI TABOR MLADIH PLANINCEV V TOLMINU

Učenci in učitelji stopimo v novo šolsko leto z nepopisanim listom in novimi pričakovanji. Prav enako velja za planince, njihove mentorje ter vodnike. Že iz leta v leto pa vemo, letos že 13. po vrsti, da je v oktobru nekje v Sloveniji rezerviran dvodnevni tabor za vse, ki so se v prejšnjem šolskem letu v okviru planinskega krožka udeleževali planinskih pohodov.

6. in 7. oktobra je 52 planincev iz vseh treh kočevskih osnovnih šol (z naše šole 10 mlajših in 11 starejših) preživelo dva lepa planinska dneva v ČŠOD dom Soča v Tolminu. Za varnost in organizacijo pa smo poskrbeli njihovi mentorji in vodniki Mladinskega odseka PD Kočevje. V soboto smo se v zgodnjih jutranjih urah odpeljali skozi idrijske ovinke do Tolmina. Ko smo se srečali s tovornjakom, je šlo zelo na ozko in voznika sta merila centimetre, mi potniki pa smo bili le nemi opazovalci.

Sprejem in nastanitev po sobah velikega in prostranega doma je bila hitra in prijetna. Nekaj osnovnih navodil in napotkov in že smo bili po trije skupaj v svojih sobah. A kaj, ko so mlade planince začeli srbeti podplati, pa ne zaradi pomankanja hoje v hrib, ampak radovednosti, kdo je v kateri sobi. Radovednost so lahko ukrotili le z obiski in tekanjem po hodnikih. Mentorji in vodniki smo to hitro uredili s povabilom na kosilo in malo kasneje s pohodom po Učni poti na Kozlov rob. V minulem letu smo premagovali višje višine in bolj zahtevne planinske ture, na tej poti pa smo bili bolj 'turistični' planinci. Sledili smo oznakam in se po lepo urejeni in vzdrževani poti vzpenjali skozi gozd in preko lesenega mostička do starega vojaškega bunkerja. Ob postanku smo prebrali oglasno tablo in spregovorili nekaj besed o soški fronti. Vzpenjali smo se še naprej do razgledišča, s katerega se nam je odprl pogled na Tolmin in okolico. Naš cilj pa je bil le nekaj minut naprej – obnovljene ruševine nekdanjega gradu na Kozlovem robu. V sončnem popoldnevu smo se posedli na klopce, se naslonili na obzidje in opazovali kraje in hribe daleč naokrog ter uživali v barvah jeseni. Med povratkom v dolino in proti ČŠOD pa je med planinci že tekla beseda in kovanje načrtov za plezanje po plezalni steni. Vse potrebno za to aktivnost je skrbno pripravil naš vodnik Tomaž. Najpomembnejše pri tem je bilo varovanje, oprema in seveda navdušujoča publika z mentoricami Majdo, Polono in Melito ter vodnicama Branko in Zinko, ki je navijala za vsakega posebej. Naše spodbude so pripomogle, da so mnogi plezalci osvojili vrh in z veseljem potegnili za vrvico v zvončku, ta je zacingljaj in s tem naznanil: »Na vrhu sem!«. Večer je minil zelo ustvarjalno in sproščeno. V pesniški delavnici so z danimi besedami nastale planinske pesmi. V recitacijah smo slišali zanimive rime, resnične in smešne besedne zveze, ki so nastale po posameznih skupinah. V likovni delavnici so planinci lahko izdelali kažipot iz naravnih materialov, spet drugje vozljali vozle, risali, se igrali družabne igre ali pa igrali namizni tenis. Zaključili pa smo s plesom v pravi disco dvorani, saj se je nad nami vrtel barvni žaromet. Bilo je zanimivo, ko smo se mentorji učili »flosanja«. Moramo si priznati, da so v tem plesu otroci boljši od nas. Večerni počitek je že vabil k spanju, saj so vsaj mlajši planinci že kazali znake utrujenosti in dremali kar sede za mizo. Tudi za vse ostale je prišel čas, da zaključimo dan in se odpočijemo za nove podvige naslednjega dne.

V nedeljo smo se po zajtrku odpravili na pohod v Tolminska korita, ki so najnižja in verjetno najlepša vstopna točka v Triglavski narodni park. Krožna pot nas je vodila skozi divja korita Tolminke in Zadlaščice, ki se med seboj zlijeta v edino sotočje v koritih na ozemlju Slovenije. Za nas obiskovalce je bila zelo zanimiva še velika zagozdena skala imenovana Medvedova glava, Hudičev most, razpet 60 m visoko nad reko Tolminko, Zadlaška oziroma Dantejeva jama in Termalni izvir v jami pod Hudičevim mostom.

Koliko naravnih lepot premore Slovenija na enem samem mestu! Mladi planinci res niso imeli težav z izpolnjevanjem dnevnikov, risanjem in pisanjem vtisov, še prostora jim je zmanjkalo, saj niso vedeli, kaj naj narišejo oz. kako naj strnejo vse, kar lepega so doživeli v teh dveh dneh.

Po kosilu smo pripravili nahrbtnike in se z avtobusoma odpeljali proti domu, kjer so že čakali starši.

Težko je opisati vse lepote, ki so jih videle naše oči, vse pohvale, ki smo jo jih bili deležni, in predvsem vzdušje na tem taboru – to moraš preprosto doživeti.

Mentorica Melita Berlan